

[Knut Jespersen.]

statsministeren havde fået fat i en af sine ældre taler. Det havde han ikke, for der stod ikke meget om økonomisk demokrati. Det var engang en stor mærkesag. Jeg skal lade være at stille et dagsordensforslag om, at man pålægger regeringen at sørge for, at lønarbejderne får demokratisk medbestemmelsesret. Men vi kan da være ondsksfulde nok til at gøre det ved en anden lejlighed, så kan vi se, hvor meget det holder.

Men da siger man igen en rimelig beskatning. Jeg vil gerne spørge statsministeren: betyder det, at reelle kapitalgevinster også på parcelhuse skal beskattes? Professor Leth Jepsen har i Berlingske Tidende den 4. oktober opgjort dette som et tilskud på 8 mia kr. til parcelhusene. Jeg spørger statsministeren eller hvem der nu vil svare: skal de lægges oven i lejeværdien, eller hvad er det, man forestiller sig? Vores forslag om indefrysning af disse stigninger ville i virkeligheden betyde en halvering af udgifterne ved at bo, og det ville fremkalde et rentefald.

Jeg må nok sige, at åbningstalen og hr. Kjeld Olesens tale var mildt sagt friseret for alle ubehagelige problemer, men befolkningen vil jo komme til at opleve dem. Den skulle ikke vide, hvad der sker. Folketinget skulle heller ikke. Boligforliget er noget, man sådan går lidt stiltfærdigt omkring med. Det er strik- ket sammen af boligforligets partier og på grundlag af det, der var, og så må vi jo altså se til sin tid, hvad det er for nogle fuldbyrdede kendsgerninger, hvad det skal indeholde.

Forsvarsforliget om en forøgelse af rustningsudgifterne blev heller ikke lagt åbent frem. Man må sige, at loyaliteten mellem NATO-partierne i denne sag er yoldsomt stor. Hr. Poul Schlüter har sikkert bekæmpet en naturlig trang til at omtale denne sag fra folketingets talerstol, men det er altså lukket. Og i den samme tale, som viser denne mangel, forklarer man, at nu drejer det sig om at forsvare demokratiet. Ja, hvis man vil forsvare demokratiet, så skal man bruge det. Så skal man bruge demokratiet i folkestyret. Så skal man tillade, at arbejderne har medbestemmelse om prisen på egen løn og arbejdskraft. Så skal man bruge det også ved at lytte til, hvad der sker, og ved åbent at lægge frem, hvad det er, man vil. Respekten for åbenhed i folkestyret har fået ganske betydeligt ringe vilkår. Og så hjælper det jo altså ikke, at man taler glad om de mange forlig.

En anden ting, som jeg også synes er rimelig at tage frem nu, er spørgsmålet om socialministerens område. Det er jo en flov omgang, det, der ligger i det skriftlige. Flovt, fordi ministeren flere gange har lovet en pensionsreform, som statsministeren også har talt om, en sænkning af pensionsalderen og indførelse af en tjenestemandslignende taktregulering af ydelserne. Den pensionsreform, der nu tales om, er muligheden for at tilkende førtidig folkepension til personer mellem 55 og 60 år, hvor ansøgningen er begrundet i socialt og arbejdsmæssigt betonedede forhold. Det vil i virkeligheden sige, at arbejdsgiveren kan opslide arbejderne og så kaste dem ud i pensionisternes rækker, når de er fyldt 55 år. Herved sikres arbejdsgiveren mod skærpede krav til det arbejdsmiljø, som det er så nødvendigt at få gjort bedre, medens de egentlige pensionsforhold udhules af en unaturligt stor afgang fra arbejdspladserne. Unaturlig fordi et godt arbejdsmiljø kan holde arbejderen beskæftiget til en højere aldersgrænse.

Regeringen kunne og burde samtidig have undladt at udskyde bedriftssundhedstjenesten, og den kunne have imødekommet vore forslag til arbejdsmiljøloven. Men den kører som bekendt kun i den retning, som de borgerlige tøjler rykker i. I stedet for denne førtidige pensionsalder, der vel må betragtes som en slags invalidepension og en pensionsreform uvedkommende, så husker vi, at den socialdemokratiske regering fjernede de 62-67-årige gifte kvinders pensionsret, og at regeringen stemte imod vore forslag om 10 pct.s forhøjelse af pensionsydelse. Når regeringen ikke engang vil oprettholde den sociale tryghed, hvorfor tillader statsministeren sig så at tale om en pensionsreform? Det vil vi også godt vide lidt om.

Statsministeren nævnede endvidere, at regeringen vil øge tilbuddene til den voksne befolkning, så den kan få en supplerende uddannelse og adgang til videregående uddannelsesretninger, især den del af befolkningen, der kun har 7 skoleår som basisuddannelse. Vi er enige heri, men det er jo ikke nok, at man erklærer det. Man må også sikre, at det bliver muligt. Det vigtigste i øjeblikket er f. eks., at de arbejdsløse også får mulighed for at tage en uddannelse uden reduktion i understøttelsen. De må nu ikke engang gå på aftenhøjskole eller HF for at forbedre deres vilkår, før understøttelsen nægtes. Der er nok at kigge på i denne sag. Jeg vil spørge regeringen, om ikke den har planer